Վանք, Խորտիկ, Ջուրըկից, Քարաւճ, Կայծոր Շիկունեաց, Վարբուր, Կոլբատ, Դիցաւճ, Շահրիստանց[1], Քամփոր, Տաւճոտ եւ Կրաց, *որոնք ոտոդում են համանուն դեղերը իրենց ախոռներով, մացրաններով, եայլաններով, աւերակ ամրոցներով, վանքերով եւ այրերով, մինչեւ գաւառի կենդրոնը՝ Սպեր աւանը*: Նոյնպէս եւ Կենադոր, Կիչկոսով, Կազեաց[2] եւ Մոխրուշէն *առ–ըը*:

Էշէք–Սրթի լեռները արեւմտքից դէպի արեւելք շարունակուելով՝ միանում են Որթա–Գեօլ, Խորթիկ եւ ապա Աղաջ–Քիլիսա[3]

---

1 Շահրիստանց Պարթեւական յղկանից է. ամրոցն ու դղեակը այդ դարի գործ է. ընդարձակ է, բայց այնպէս փլուած եւ կործանուած, որ ամէն ինչ հ. դէն է հաւասարած:

2 Կազ, կազենց գեղը ցոյց է տալիս դարձեալ Կազան, Կազան-Քաշի, Կազանչէր անուններն արմատը, որոնք սոխակում են ենթադրելու, որ այս բառի մէջ թագնուած է Կայծ բառը, ինչպէս Կազ-բեկը՝ կայծեր արտաւիժող, Կաւ-Կասը կայծեր սփռող եւն:

3 Աղաջ-Քիլիսա լեռները պարզ թարգմանութիւն է Եկեղեաց կամ եկեղեցիների անուան: "Աղաջ" բառը շատ անգամ անուան մտքով են բանացնում նոյնպէս թուրքերը: Կովկասի, Կարսի Թարաբեամայ ազգաբնակութիւնը չինարարական փայտին կամ Հասա եւ եղկոր գերաններին "ագաջ" է ասում: Այս լեռների անուանները մեծամեծ գերաններ ունին եւ աղաջ բառը նրան է վերաբերում: Ինչպէս յայտնի է թուրքերը աւաններ, գեղերի, լեռների անունները կամ յարմարեցնում էին — թուրքական բառերով փոփոխում, եւ կամ թարգմանում էին: Եկեղեաց կամ եկեղեցական անուանը Քիլիսէ — յունական — Էքլեսիա բառով են թարգմանել եւ հաստատուել է ժողովրդի մտքում այդ բառը, բայց կարելի է ենթադրել, որ Աղաջ-